

talt om, at Præscriptions-Exceptionen skal være funden gyldig eller ikke, men der staaer kun, at, naar den er fremsat, skal Fordringen stryges. Har nu dette Endringsforslag om en ny Paragraphs Tilføielse den mindste praktiske Betydning, saa maa det være den, at man ad Legislaturens Vel vil supplere det, som Finantsministeriet ellers ikke juridisk er berettiget til. Jeg skal forøvrigt bemærke, at hvad der saaledes ved denne Leilighed paa Grund af særegne Omstændigheder er blevet forebragt fra Finantsministeriets Side, ingenlunde vil gjentage sig; thi det er ingenlunde min Mening at fremlægge saadanne Lister, og fra min Side gjøre til Gjenstand for offentlig Discussion, hvilke Fordringer der maae stryges som uerholdelige eller paa Grund af gyldig Præscriptionsexception eller deslige, og jeg troer ikke, at jeg ved at beholde dette under Administrationens Omraade og kun undergive det Statsrevisorernes Prøvelse, derfor skal kunne befyldes for at have stukket Noget under Stolen.

J. M. Hansen: Det er blot en lille Oplysning, jeg skal give, da jeg ikke er vis paa, at samtlige Herrer virkelig have seet det i de fremlagte Actstykker; det er nemlig en fgl. Resolution af 8de Januar 1844 angaaende Præscriptionens Virkning paa forældede Poster. Der var dengang Tale om at estergive forskjellige Poster ifølge Præscription, og Finantsdeputationen havde vedtaget som sin Anskuelse, at de maatte estergives, men da resolverede Hs. Majestæt: „kunne vi end ikke dele fornævnte vor Finantsdeputations Anskuelse om Forskuds Præscription, ville vi dog med Hensyn til den Debitorerne givne Anledning til at antage, at deres Gjæld til vor Kasse fra denne Side var opgiven eller muligt endog underkastet Præscription, af kongelig Raade have tilladt, at samtlige indbemaalte indtil 31te Decbr. 1823 anviste Forskud estergives.“ Der seer man altsaa en Meningsudtalelse af Hs. Majestæt selv, der gaaer ud paa, at han ikke kan anerkende saadanne Præscriptioner. Hvad der har bevæget os til at stille det Endringsforslag, at de skulle estergives, er deels Kammeradvocatens Erklæring, men for mit personlige Bedkom-

mende endnu meget mere, at der mellem de Mænd, det gjælder om, ere 2 Høiesteretsassessorer. Jeg gaaer nemlig ud fra, at de maae bedst vide, hvad Domstolene i dette Spørgsmaal vilde gjøre, naar det kom til dem, og naar de nu have gjort Præscriptionen gjældende, antager jeg, at vi med temmelig Sikkerhed kunne gjøre Regning paa, at de ville faae en Høiesteretsdom, der gaaer i samme Retning som deres Paastand. Dette har for mig været Hovedargumentet.

Ischærning: Jeg vil blot gjøre den ærede Finantsminister opmærksom paa, at jeg troer, at der er en farlig Wildfarelse, vi ikke kunne lade staae upaataalt, naar han mener, at det skulde være Administrationens Ret at tage Præscriptionen tilfølgende med Hensyn til Summer, der fyldes Staten, uden enten at søge Dom eller henvende sig til Lovgivningen; thi saa er jeg dog bange for, at det ikke kan gaae an, da det saa kan komme til at gjælde om meget store Summer, og det var dog en temmelig stor Frihed at tage sig; men hvorfor det især ikke gaaer an, er, fordi det under enhver Omstændighed vil komme for Legislaturen. Kommer det nemlig ikke frem som en særegen Lov, saa vil det dog komme frem i Finantsloven, og dersom det ikke bliver antaget der, og Administrationen er overbevist om, at det er rigtigt, maa den henvende sig til Domstolene. Altsaa er den Sætning, at Administrationen skulde kunne afgjøre det og stryge disse Poster, uden at det skulde skee enten ved Dom eller ved Lovgivningen, vistnok ikke velbegrundet.

Finantsministeren: Jeg maa atter være af forskjellig Mening med den ærede Rigsdagsmand. Der kommer Intet frem i Finantsloven om strøgne Fordringer, eller overhovedet om Fordringer, som enten have vist sig at være uerholdelige, fordi et Bo var sluttet, uden at der var udlagt Noget til dem, eller fordi en gyldig Præscription var fremsat, men det vil simpeltvæk komme frem i Statsregnskabet, og det vil altsaa være Statsrevisorernes Sag at undersøge, om der har været tilstrækkelig Grund til at stryge Fordringerne paa den Tid, som sseet er. Men Legislaturens Bemyndigelse behøver den vistnok ikke dertil, forsa-